

Lesninger 12. søndag i det alminnelige kirkeår (år B)

1. lesning Job 38,1.8–11

Her skal dine stolte bølger legge seg

Herren svarte Job ut av stormen og sa:

«Hvem stengte for havet med porter, da det brøt skummende frem fra dypet, den gang jeg kledde det med skyer og svøpte det i skodde, den gang jeg satte en grense for det og stengte med dør og bom? 'Hit kommer du', sa jeg, 'ikke lenger, her skal dine stolte bølger legge seg.'»

Responsoriesalme Sal 107 (106),23–24. 25–26. 28–29. 30–31

Omkved: Lovpris Herren for han er god,
evig er hans kjærlighet!

Noen drog ut på havet med skip,
drev handel på store hav.
De fikk se Herrens verk,
hans undergjæringer ute på dypet.

Han bød, og det blåste opp til uvær,
havets bølger gikk høye.
De steg mot himmelen, sank i dypet,
så folk mistet motet i nøden.

Da ropte de til Herren i sin nød,
og han førte dem ut av deres trengsler.
Han fikk stormen til å stilne,
havets bølger falt til ro.

Glade ble de da det stilnet.
Han førte dem til den havn de ønsket.
De skal takke Herren for hans miskunn,
for hans under mot menneskenes barn.

2. lesning 2 Kor 5,14–17

Noe nytt er blitt til

Brødre, det er Kristi kjærlighet som driver oss – fordi vi forstår, at når én er død på alles vegne, så er hans død alles død. Og når han døde for alle, var det for at det å leve ikke lenger skulle bety bare å leve sitt eget liv, men å leve for ham som er død og oppstanden for oss.

Og slik betrakter vi nå ikke lenger noen fra rent menneskelig synspunkt. Selv om vi en gang har sett slik også på Kristus, gjør vi det ikke nå mer. Med andre ord: Den som lever i Kristus, er en ny skapning. Det gamle er forbi, noe nytt er blitt til.

Halleluja.

En stor profet er oppstått iblant oss –
Gud har gjestet sitt folk.

Halleluja.

Hvem er vel han, som blir adlydt både av vind og sjø?

En dag, da det var blitt aften, sa Jesus til disiplene: «La oss dra over til den andre bredden.» De forlot da folket og tok ham med i båten der han satt. Det var også andre båter med dem.

Da kom det kastende en voldsom hvirvelvind, og bølgene slo over båten slik at den holdt på å fylles med vann. Selv lå han og sov på en pute i bakskottet. Men de vekket ham og sa: «Mester, er du likeglad med at vi går under?» Da reiste han seg og talte myndig til vinden, og sa til sjøen: «Bli stille, og ligg rolig!» Da løyet vinden av, og det ble blikk stille.

Men til disiplene sa han: «Hvorfor er dere så redde? Har dere da ingen tro?» Da ble de for alvor forferdet og sa til hverandre: «Hvem kan vel han være, som blir adlydt både av vind og sjø?»